

عنوان مقاله:

طبقه بندی مفاهیم اخلاقی در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

فصلنامه اخلاق در علوم و فناوری، دوره 14، شماره 5 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

پرویز شیبانی

نجف جوکار

سید محمد مهدی جعفری

خلاصه مقاله:

زمینه: حوزه ادبیات همواره به اخلاق به عنوان یک رکن اساسی زندگی اجتماعی توجه داشته است. نمود این امر را می توان به خوبی در حضور پیوسته و پررنگ اندیشه های اخلاقی در ادبیات قدیم مشاهده کرد. در این میان شاهنامه فردوسی علاوه بر این که یک اثر ادبی کم نظیر و تأثیر گذار در فرهنگ و هویت ملی است، ادبیات حماسی را به عنوان ابزاری برای گسترش آموزه های اخلاق به کار گرفته و یک سلسله مسائل اخلاقی و انسانی را در لایه های داستانی طرح کرده است که می تواند برای خواننده سرمشقی باشد و راه و رسم زندگی را به او بیاموزد و وی را به رستگاری رهنمون سازد. هدف از این مطالعه، بیان اصول اخلاقی در شاهنامه فردوسی است تا با بیان پر بسامد ترین مفاهیم اخلاقی در شاهنامه، مبادی و مراحل اخلاقی در این کتاب ارزشمند جست و جو شود و تحلیلی منطقی در مورد تأثیر اندیشه های اخلاقی بر شاهنامه و شاهنامه بر اخلاق به دست آورد. نتیجه گیری: مهم ترین مفاهیم اخلاقی که در شاهنامه مورد توجه قرار گرفته اند را می توان به سه دسته تقسیم کرد: سلامت اندیشه (عیب جویی، بداندیشی، نهی هوای نفسانی، ظلم و بیداد، نیکی و احسان، دنیاپرستی)، سلامت رفتار (عدالت، عفو و اغماض، پرهیز از افزون طلبی، آزمندی)، سلامت بیان (راستی و راستگویی، غرور و تکبر، بردباری).

کلمات کلیدی:

Ethical concepts, Literature, Shahnameh, مفاهیم اخلاقی، ادبیات، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1144278>

